

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 173.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365910464/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

«Gale-Mathias kan du kalde mig selv, om du vil – jeg haaber virkelig at være hvad den crasse Verdensforstand kalder gal; men hør nu! Er din Sands slov for Naturens Mystere? siger du med den aandelige Pøbel, at Vin kun er Saften af Druer og dens hellige Begeistring kun en Ruus? – siger du, at Spiritus, selv Naphtaens og Ætherens, kun er en chemisk Luftart men ingen levende Aand? – Jeg veed det bedre! – jeg gaar med en mægtig levende Aand i min Vestelomme; jeg er dens Herre og Mester; med en Haandvending kan jeg byde den fare frem og give os Vinger – med et Vink kan jeg byde den aabne os en ny fortryllet Verden. – Den magiske Konst skal leve! Mesmerismen skal leve og Ætherens Aand fremfor Alt! Den har opløftet mig Naturens trivielle Hverdagstør og gjort mig til Aandernes Herre, som Salomon og den herlige Faust»

«Evindelige Gjek!» – raabte Valman og klinkede med ham – «din naragtige Alvor gjør mig lystig igjen. Ja, jeg troer, du har Ret – du er en magisk Konstner» – vedblev han og svundede, idet han satte det tomte Glas fra sig – «kan du gjøre Mirakler, saa gjør det, i alle Engles eller Djævels Navn! – sæt mig ind i den Himmel, jeg savner – og jeg giver Verden en god Dag med alle dens Grever og lykkelige Elskere – jeg følger dig som en fri Fugl gennem Verden!»

«Vel, det er et Ord! kom med dit Glas, saa vil jeg see hvad jeg kan gjøre!» Nu tog han Valmans Glas, fyldte det paany og heldede nogle Draaber deri af den lille Flaske. Derpaa satte han det paa Bordet og gjorde saa mange underlige Tegn og Grimasser derover, at Valman maatte udbryde i en hoi Latter, som dog nasten gik over til Forfærdelse, da Mathis i den høieste Anspændelse syntes reent at være gaaet fra Forstanden. Han taledede ned i Glasset ligesom det var fuldt af levende Væsner. «Adlyd mig!» – raabte han og truede med vilde bydende Miner – «adlyd eders Herre og Mester! eller jeg kaster Jer i brandende Luer! Forlyster det Øie, som seer Jer! opfylder den Sjæl, som indaander Eder! skjenker ham Alt, hvad hans Hjerter attræer! og vi flyve sammen til de lykkelige Øer!»

«I hvad gjør du, Memeske! er du rasende?» – udbrod Valman – «vil du gjøre mig gal med dine Koglerer!»

«Har du Øine at see med, saa see nu! – har du Kraft og Mod til at nyde, saa nyd og svælg i den Glædesstrøm, som opvælder for dig af Naturens dybeste Kilde!» – Med disse Ord satte Mathis Glasset for